

for der at visitere den grønlandste Mission. Dette Forslag, som har været fillet paa Finanslovsforslaget fra Først af, er blevet forkastet i det andet Thing, uden at det til Dato er lykkedes mig, skjøndt jeg har havt med Sagen at gjøre, at kunne begribe Grunden, hvorfors man har forkastet det. Det forekommer mig mærkeligt fra Repræsentationens Side, om Repræsentationen vilde negte Regjeringen de nødvendige Midler til at undersøge, hvorledes dens Embedsmænd handle i de Embeder, der ere dem betroede, og det er det, man gjør ved at negte denne Reise til Grønland. Jeg vil ialtfald bede det høie Thing at overveie denne Sag, om det ikke med mig finder, at det er en høist ufornuftig Økonomi. — Jeg kommer da til det sidste Forslag. For nogle Aar siden har min høitærede Forgænger i Kultusministeriet vaabegyndt at afdrage fra de større Præsteembeders Indtægter ved Ledighed visse Summer, som ere henlagte under de saakaldte „Stiftsmidler“, og som da ere tænkt at bruges til at forbedre mindre Embeder med. Der har til den Ende paa Finansloven indensfor Linien i en Række af Aar eller ialtsald i nogle Aar været bevilget 25,000 Kr. Nu ere imidlertid de Summer, som staa til Raadighed, en Del større, og jeg havde derfor foreslaaet i det andet Thing at forhøie denne Sum fra 25,000 til 30,000 Kr. Dette Forslag blev forkastet ved Finanslovens 2den Behandling, og jeg optog det dernæst under en anden, forøvrigt mere udvidet Form til 3die Behandling, idet jeg nemlig stillede 2 Forslag, for det Første at forhøie de 25,000 Kr. til 27,000 Kr., idet jeg efter nærmere Overveielse var kommen til den Overbevisning, at jeg med 27,000 Kr. kunde i tilstrækkelig Grad opfylde Hensigten med denne Bevilling, nemlig at forbedre de ganske smaa Embeder, der ikke have 2,400 Kr. i aarlig Indtægt. Men ved Siden deraf fremsatte jeg da det andet Forslag, at der stillede mig en vis Sum til Raadighed, for dermed at kunne forbedre Mellemkald, der ikke overstige 4,400 Kr. i aarlig Indtægt. Jeg stillede dette Forslag, fordi jeg var kommen til den Overbevisning, at det vilde være af stor Betydning for Administrationen, om den kunde faae en saadan Frihed, som her forlangtes. Der gives mange ældre, hæderlige Præster, som have siddet længe i et eller andet mindre Kald, hvori de gjøre god Fyldest, men som man dog har en meget grundet Betænkelse ved at forflytte til nye, større Kald. Paa den anden Side er det tidt meget haardt og kan fra det rent personlige Staaede siges at være meget uretfærdigt mod vedkommende Mænd, om man negter dem en saadan Forflyttelse. For at komme bort fra denne Vanstuelighed, som virkelig er en ikke ringe Vanstuelighed, er det, at jeg havde udbedt mig denne Bemyndigelse, at der blev fillet til min Raadighed et vist Beløb til at forbedre Kaldene med for saadanne Præster, der i længere Tid have

siddet i Mellemkald, men som man dog af en eller anden Grund nødvendig vil forflytte. Jeg har anset det for rigtigt og naturligt at forelægge ogsaa dette Spørgsmaal for dette høie Thing, idet jeg ligeoverfor dette Thing vil gjøre den samme Bemærkning og Erklæring, som jeg har gjort overfor det andet Thing, at, hvis man vil negte mig at benytte de Midler, som indkomme ved Afdrag fra de store Præstekald, holder jeg op med at afdrage fra de store Præstekald, thi ikke ser jeg nogen rimelig Grund til at opsamle store Kapitaler i Stiftsmidlerne, som man ikke faar Lov til at bruge paa den Maade, som Administrationen anser for hensigtsmæssig og svarende til de Formaal, hvortil disse Midler fra Først af ere bestemte, og jeg vil ikke gaa ind paa at bruge dem f. Ex. til at bygge nye Kirker for eller til andet Lignende, hvorom der har været Tale; skulle de bruges, skal det være til Præstekaldenes Forbedring og ikke til Andet.

Jessen: Da jeg for et halvt Aar siden saae paa Finanslovsforslaget som det da blev fremsat i det andet Thing fra den høitagtede Regjeringens Side, da saae jeg i dets Affattelse og Indhold en meget fortjenstlig Bestræbelse efter at gjøre det muligt at indskrænke Rigsdagens Samværen til en nogenlunde rimelig Tid. — At forekom mig at være saaledes lagt til Rette, Bevillingerne vare saa begrænsede og saa begrundede dels i tidligere Love og tidligere Overenskomster, dels i det Sædvanmæssige eller i Forudsætninger, der have været tilstede ved Lovens Givelse som nødvendige for at gennemføre disse, at det fornuftigvis maatte antages, at Finanslovsbehandlingen paa et andet Sted maatte kunne være tilendebragt langt indensfor Grænsen af den Tid, som Grundloven ansaa for at være den regelrette for Rigsdagens Samværen uden Kongens Samtykke. Nu se vi Resultatet af disse Bestræbelser. Aliter iaar er Finansloven kommen til Behandling her i Thinget langt ind i den første Maaned af det nye Finansaar, forud for hvilket den skalde have været vedtaget, idet Grundloven, saavidt jeg skjønner, ikke kjender Noget til, hvad der senere har udviklet sig under Navn af midlertidige Finanslove. Jeg tror, at der ikke blot fra Rigsdagens, men ogsaa fra Regjeringens Side vedblivende maa være at tage under nøie Overveielse, om der ikke kan gjøres Noget for at indskrænke Rigsdagens Samværen i en saa urimelig lang Tid, thi det kan ikke negtes — det er ofte sagt, men det skader ikke, at det siges igjen —, at saadanne Sessjoner som dem, vi have oplevet i de senere Aar, indeholde en Kræftskade for det hele konstitutionelle Liv og medføre en Vortjagen og Vortframmen af Kræfter, som ellers maaste kunde gjøre god Nytte i Rigsdagen. Jeg skal ikke komme ind paa at antyde de Midler, hvorved man kunde tænke sig, at dette